

... *Hij* van *Imme Dros*

Hoe is het om de partner van een bekende Nederlander te zijn? Deze week: illustrator, componist, tekstdichter, (scenario)schrijver én regisseur Harrie Geelen (83), echtgenoot van kinderboekenschrijfster Imme Dros (85).

Interview: Mieke van Wijk. Fotografie Marloes Bosch. Visagie Nicolette Brondsted.

“Toen ze me zei dat ze iemand steeds leuker begon te vinden, zei ik: ‘Daar komt niks van in, jij trouwt met mij!’”

Imme & Harrie

Hoe maak je het goed na een aanvaring?

"Sams geef ik haar een zoen waar ze glimlachend op wacht. We kunnen allebei driftig zijn, maar nadat we ons ongenoe- gen eruit hebben gegooid, is het over. Ik kan haar bijvoorbeeld iets vragen, terwijl zij net midden in een zinsconstructie zit. Dat stoort haar dan uiteraard. En vice versa."

Wat is typerend voor jullie liefde?

"Dat die ook is gebaseerd op vriendschap en gedeelde interesses, wat een stevig fundament blijkt. Ik heb er nooit behoefte aan gehad om wekelijks te gaan kaarten of golfen of iets anders. Ik ben bijImme."

Wanneer hebben jullie voor het laatst gelachen samen?

"Net nog. Samen lachen is aan de orde van de dag."

Favoriet moment "Als een van onze kinderen en/of kleindochters hier binnenstapt. Die zien we altijd graag komen."

Hier komen we niet uit...

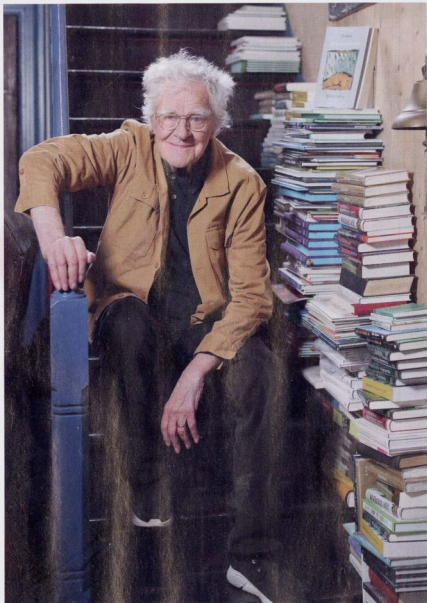
"Komt niet voor. Bij het schrijven van onze teksten hebben we onze eigen aanpak. Soms staan we open voor suggesties van de ander, maar niet altijd. En toch teken ik graag bij haar werk en wil zij graag prenten van mij. Soms zingt ze ineens liedjes van mij van meer dan een halve eeuw terug."

Over tien jaar... "Als het ons gegeven is, schrijven we dan nog. Waarschijnlijk iets minder dan nu, want naarmate je ouder wordt, ben je eerder moe."

"Imme en ik studeerden allebei Nederlands. Ik zag haar in 1958 voor het eerst in de collegezaal. Tussen de andere studentes was zij een opvallende verschijning met haar hennarode haar, grote oorkingen, netnylons, rode schoenen, groene rok en paarse hes. Ik knoopte meteen een praatje met haar aan en we raakten bevriend. De versjes en tekeningen die ik maakte, liet ik altijd direct aan haar zien en zij vond ze leuk. Imme is ruim tweeënhalf jaar ouder dan ik en in die tijd was ze mij ver vooruit in persoonlijke ontwikkeling. Zij had al stage gelopen in Engeland. Bovendien was zij thuis de oudste van zes kinderen en daardoor gewend verantwoordelijkheid op zich te nemen. Terwijl ik thuis het nakomertje was dat zowel door mijn moeder als door mijn bijna twaalf jaar oudere zus in bescherming werd genomen. Wel was ik een slim jongetje dat al vroeg van mijn vader leerde lezen. Als kind verslond ik bibliotheekboeken en pikte ik veel op van de conversatie van mijn zus en haar kunstacademievrienden, waardoor ik al jong een grote woordenschat had. Dat had ik gemeen met Imme. In mijn vriendenkring was zij degene met wie ik het meest deelde. Als geen ander begreep zij hoeveel ik van tekenen en taal hield. Met mijn overige vrienden kon ik ook goed overweg, maar zij schreven en tekenden niet. Aanvankelijk was er van verliefdheid tussen Imme en mij geen sprake. Ik herinner me nog dat ik bij een studentenvoorstelling Imme met een jongen in de foyer zag staan. Ik dacht me gezellig bij hen aan te sluiten. Tot Imme me duidelijk maakte dat ik weg moest wezen, omdat zij een

oogje op die jongen had en dus alleen met hem wilde zijn. Maanden later werd ik gevraagd om teksten te leveren voor het studentencabaret. Zoiets had ik nog nooit gedaan, maar het ging goed. Elke keer als we voor repetities bij elkaar kwamen, had ik weer nieuwe liedjes geschreven. Onderweg naar zo'n repetitie zag ik Imme met een vriendin op een terras zitten. Zij vonden het leuk om met me mee te gaan. Ik bracht die avond een nieuw liedje ten gehore. Het was in de ik-vorm geschreven, vanuit de beleving van een vrouw over de mannen in haar leven. Ik zong het voor. Imme vond het een goed liedje, maar slecht voorgedragen. Frappant genoeg was het juist die combinatie die ervoor zorgde dat ze op dat moment verliefd op me werd. Die rare mix van talent, lef en onbeholpenheid verterde haar. Eenmaal buiten zei ze: 'Ik ben verliefd op je, Harrie.' Zoiets zou je nooit tegen een jongen zeggen, behalve als hij al je vriend is. Het overviel me. Ik voelde trots, maar kon op dat moment nog niet zeggen: 'Ik ook op jou.' Ik was net ongelukkig verliefd geweest en de pijn daarvan was nog niet over. Een tijd later, Imme deed inmiddels zelf ook mee aan het cabaret, zaten we na een repetitie even alleen. Ze vertelde me dat ze een bepaalde jongen steeds leuker begon te vinden. 'Néé, daar komt nikker van in, jij trouwt met mij!' reageerde ik onmiddellijk. Vanaf dat moment wist ik: Imme hoort bij mij. Inmiddels zijn we bijna zestigjaar getrouwd en hebben we drie kinderen en drie kleindochters. Als ik haar prentenboeken illustreer, kunnen we prima samenwerken, maar we doen ook veel afzonderlijk. We werken allebei nog acht, negen uur per dag. Tijdens corona zei Imme tegen mij: 'Weet jij wat jij zou moeten

‘In mijn ogen is Imme monumentaal mooi. Ik kijk altijd graag naar haar **en kus haar vaak**’

vertalen? *De Metamorfosen* van Ovidius. Dat is echt iets voor jou.’ Inmiddels is mijn boek verschenen: *Ovidius Metamorphoses*. Een lang lied. In de tijd dat ik tien tot twaalf uur per dag met die vertaling vanuit het Latijn bezig was, kon ik dat moeilijk van me afzetten. Ik was er zo vol van, dat ik er veel met anderen over communiceerde. In mijn bezetenheid van iets kan ik een dominante man zijn. Nee, nooit jegens Imme. Zij is geen vrouw die zich laat domineren. Ze is krachtig, maar heeft er geen enkele moeite mee om ook haar kwetsbaarheid te laten zien. Ik wel? Nou, Imme heeft me echt wel zien huilen, hoor. Al kan het merkwaardig gaan met die tranen. Toen mijn vader op mijn twintigste overleed, was ik daar kapot van. Toch hilde ik niet. Ik hield me groot voor mijn moeder. Tienjaar later, in de tijd van *Oebele* schat ik zo, schreef ik een sonnet over de stokoude non die ooverdovend zat te bidden aan het sterfbed van mijn vader. Het gedicht ging wel over verdriet, maar was grappig. Ik liep er glunderend mee naar de keuken, las het Imme voor en begon ineens te huilen. Alsof er een ventiel werd opengedraaid, kwam alsof al dat oud zeer eruit. Vroeger zeiden mensen uit het Gooi nog weleens dat Imme een dubbelgangster had. Maar zelfs haar zussen lijken daarvoor niet genoeg op haar. Ze is volstrekt uniek. Nadat een dokter tegen me zei dat ik te zwaar was, greep Imme in. Ze bekommert zich sindsdien om mijn ontbijt en lunch met onder meer diverse soorten vers fruit. Vijftig jaar kookte zij 's avonds, maar tegenwoordig doe ik dat. In mijn ogen is Imme monumentaal mooi. Ik kijk altijd graag naar haar en kus haar vaak, vind haar ook nog steeds sexy.” ■